

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐκτάκτως ἔριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΗΤΗΣ

ἘΣΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμᾶς 80. Ἐξήμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ἘΣΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατριμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλαν ἐν γένει τῶν ἑλλαν Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξήμηνος καὶ Τρίμηνος ἀναλόγως.

ἩΚΔΙΔΗΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ ἘΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθήμετου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐρμιάδου ἐπιθ. 33, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 21 Μαΐου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 25

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Κατέβηκαν τῆ σκάλα κι' ἔφτασαν στὸ κατώφλι. ἔπου ἀπάντησαν τὴν κυρὰ-Γρίττω, βυθισμένη στὶς πιδὸ πένθιμες σκέψεις. Ἡ γριά, ποὺ εἶχε ἐκνευρισθῆ ἀπὸ τὴν ἀργοπορία τοῦ Πατατούκα, θύμωσε πολὺ ὅταν εἶδε τοὺς πελάτες τῆς νὰ βγαίνουν ὄλοι μαζὶ, πέρνοντας καὶ τὰ δυὸ ἀραπάκια, μὲ τὰ καλά τοὺς μάλιστα. Τί σήμαινε αὐτό; Ἦθελαν νὰ τῆς τὰ πάρουν; Κι' ἔτσι ἔβλεπε πιδὰ καὶ τὴν τελευταία ἐλπίδα νὰ βάλει κατὶ στὸ χέρι ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν; Ἀ, ὄχι! Αὐτὸ δὲν θὰ τῶφινε ἔτσι!

Στάθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα, σὰ ν' ἀπαγόρευε ἔτσι τὴν ἔξοδο, καὶ εἶπε ἄγρια:

— Γιὰ ποὺ ὄλοι μαζὶ; Ποὺ τὰ πάτε τὰ παιδιὰ; Ὁ κηδεμόνας τοὺς μ' ἔχει διατάζει νὰ μὴ βγαίνουν ἔξω!

Ὁ Ἀδγουστος ἔδωσε τὴν ἀπάντησιν:

— Κυρὰ-Γρίττω, πήγαμε, ἂν ἀγαπᾶς, νὰ μᾶς ἐτοιμάσεις ἕνα φαγητὸ τῆς προκομῆς γιὰ τὸ βράδυ, γιὰ τὸ μεσημέρι μᾶς ἄφισας νηστικός. Τὸ ποὺ πάμε, εἶναι δική μας δουλειά. Πάμε ἔπου μᾶς ἀράσει. Μέριασε νὰ περάσουμε!

— Ὅχι, νὰ χαρῆτε, ἔκαμε ἡ γριά παρακαλώντας τὸν λόγου σας νὰ βγῆτε, νὰ πάτε ἔπου ἀγαπάτε. Μὰ μὴ μοῦ παίρνετε τὰ παιδιὰ, δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ σᾶς τ' ἀφίσω!

Ὁ Ἡρακλῆς ἔκρινε ὅτι ἔπρεπε νὰ κόψει μιὰ καὶ καλὴ ἀυτῆς τῆς πολυλογίας:

— Ἐχεῖς, δὲν ἔχεις δικαίωμα, μᾶς κάνει τὸ ἴδιο! φώναξε. Ἐμεῖς θὰ φροντίσουμε νὰ

τὰ στείλουμε στὸ σπῆτι τοὺς τὰ παιδιὰ. Ἐσφορτώσου μας λοιπόν, τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω!

Καὶ γιὰ νὰ μὴν περιορισθῆ στὰ λόγια, ὁ Ἡρακλῆς ἀρπάξε ἀμέσως τὴν κυρὰ-Γρίττω ἀπ' τὴ μέση καὶ τὴν κάθισε πάλι στὴν πολυθρόνα τῆς, ἔπου ἡ γριά ἔπαψε νὰ μουρμουρίζει. Ὑστερα βγῆκε κι' ἔσμιξε μὲ τοὺς συντρόφους τοῦ στὸ πεζοδρόμιο.

Ὁ Ποῦμ-Ποῦμ ἔκανε κύκλους στὸν ἀέρα μὲ τὸ μπαστοῦνι του, γιὰ νὰ σταματήσει τ' αὐτοκίνητα. Δυὸ ταξὶ προχώρησαν στὸ δρόμο τοῦ ξενοδοχείου.

Ὁ θαυμασμός τοὺς δὲν εἶχε ὅρα ὅταν εἶθαν τὴν Ἰσλέ... (Σελ. 210, στ. β')

Οἱ φίλοι μπῆκαν μέσα. Ὁ Ἡρακλῆς πρὶν ἀναβῆ στὸ δεύτερο, εἶπε στὸν σωφῆρα:

— Γρήγορα, στὸ Ἑπουργεῖο τῶν Ἀποικιῶν!

Καὶ πρόσθεσε, σὰν ἐμπιστευτικά:

— Τὸ νοῦ σου στὸ τιμόνι. Στ' ἀμάξι σου εἶναι ὁ πρίγκιψ Μοκοκό, διάδοχος τοῦ βασιλεῖα τῶν Ἀκουτανάρ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Μεγαλεῖο καὶ ξεπεσμός τοῦ Μοκοκό

Στὸ Ἑπουργεῖο τῶν Ἀποικιῶν, ὁ πρίγκιπας κι' ἡ ἀκολουθία του ἔκαμαν αἰσθησιν. Ὁ Ἀδγουστος, χῶρις νὰ σταθῆ νὰ ζητήσῃ τὴν παραμικρὴ πληροφορία ἀπὸ τὸ θυρωρὸ, τράθηξε μὲ τοὺς φίλους τοῦ Ἰσα στὸ γραφεῖο τοῦ Ἑπουργοῦ.

Πρὶν μπεῖ στὴν αἴθουσα τῆς ἀναμονῆς, ἔκαμε θεωρία στοὺς συντρόφους του:

— Πρέπει νὰ μποῦμε μὲ ἀέρα καὶ ν' ἀπαιτήσουμε μιὰ ἀκρόαση, εἶπε. Ὅχι παρκάλια! Τὸ πᾶν στὴν πολιτικὴ αὐτὸ εἶναι: Ἐπιβάλλον!

Ὑστερα ἔβαλε τὴ μικρὴ συνοδεία σὲ κανονικὴ παράταξη. Ἐπικεφαλῆς μπῆκε αὐτός, ἔκτελωντας χρέη Ἀυλάρχου. Ἀκολουθοῦσε ὁ Μοκοκό καὶ πλάι του ὁ Ἡρακλῆς, ὁ δημοσιότης του, καὶ τέλος ὁ Ποῦμ-Ποῦμ κι' ἡ Ἰσλέ, ποὺ ἦταν ἡ Ἀδλῆ τοῦ πρίγκιπα.

— Προσοχή! ἔκαμε ὁ Ἀδγουστος, σὰν νὰ ἦταν ν' ἀρχίσῃ ἡ παράσταση στὸ ταίριο.

— Ἐτοιμοὶ ἀπάντησε ὁ Ποῦμ-Ποῦμ.

Παρευθὺς οἱ σαλιμπάγκοι πῆραν ἀξιοπρεπέστατην ἔκφραση. Κι' ὁ ἴδιος ὁ Μοκοκό, τώρα ποὺ φερούσε τὸ ἐθνικὸ του φόρεμα, εἶχε πάρει ἀέρα ἀληθινὰ βασιλικὸ, ποὺ τὸν εἶχε χάσει τόσο καιρὸ μέσα στὸ φτωχικὸ ἔκτενο ξενοδοχεῖο τῆς κυρὰ-Γρίττω.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ

Δεν χρειάστηκε παρά μόλις για λίγα λεπτά να κουνήσω τα φτερά μου. Πέρασα τον ίδιο δρόμο, βουτηγμένον στην ολόασπρη σκόνη, με την ακίνητη παράταξη των στύλων του τηλεγράφου, και βρέθηκα στην πρώτη πολιτεία του ταξιδιού μου. Κάθονται και συλλογίζομαι: βέβαια, αυτή δε μπορεί να είναι μια μεγάλη πολιτεία, μια σωστή πολιτεία... δέκα σπίτια κει-δά χάμου, ανάμεσα σε πέντε ολόγεια κυπαρίσσια και μια λεύκα, που απλώνει τάρχυρά της κλαδιά πάνω σε μια ήσυχη, ξεμοναχιασμένη στέρνα. Οι κόττες σκαλίζουν το χώμα με εγκαρτέρηση, βέβαιες πως δεν μπορούν να κάνουν σ' άλλη τους τη ζωή τίποτ' άλλο. Δυο γαιδάροι με σηκωμένα ταυτιά στέκουν ράθυμα σε μιάν άκρη που είναι γεμάτη από φρέσκο γρασίδι. Ένας σκύλος πηγαινόρχεται, γλύφοντας το κόκκαλό του με λαιμαργία. Άνθρωποι πουθενά. Μονάχα μέσο από τη μία ή από την άλλη μισάνοιχτη πόρτα, απ' ένα παράθυρο αναγυρτό, ξεφουτρώνει ένα μαύρο μαντήλι, μισή κοτσίδα, ένα βρώμικο τσόχαρο; Ένα πόδι ζυπόλυτο, εν' ακατάστατο άνομαλλιασμένο παιδί. Άχ, βέβαια, αυτό δε μπορεί ποτέ να είναι μια μεγάλη, μια σωστή πολιτεία. Κάθονται και συλλογίζομαι: άφησα την πράσινη χαρά του δάσους για νάρθη έδω, ανάμεσα σε μια τέτοια βρώμα, ανάμεσα σε μια τέτοια ήλιθια ήσυχία, σ' έναν κόσμο που κοιμάται και που δε θα ξυπνήσει ποτέ; Η γής είναι γεμάτη χυμούς, αιμα καινούργιο σφύζει στις φλέβες της: μα τα ποδάριά που την πατούνε είναι αδιάφορα, σά ναρκωμένα από καιρό. Κι' έτσι δά, καθώς τά συλλογίζομαι δλ' αυτά και καθώς λογαριάζω να ξεκινήσω χωρίς άργητα γι' άλλους τόπους, ένας χτύπος επίμονος, ρυθμικός, συνεχής κροτέι απάνω από το κεφάλι μου σά να χτυπούν ένα ξύλο με τάλλο. Κοιτάζω περίεργα. Δε θέλω να πω πως φοβάμαι: ίσως να μου συμβαίνει κι' αυτό: είμαι μονάχος στην ξενιτειά, πρέπει να λογαριάζω και τους κινδύνους. Άκούω μια φωνή σε τόνο πρόσχαρο, φιλικό. Είναι πικράδοξη, δεν την ξανακούω ποτέ μου μέσα στο δάσος, μου δίνει σά να νευρά, με κάνει ν' αντιπαθήσω τον κάτοχό της πριν να τον δω. Μά πάντα μου φαίνεται: σάν ένα κάλεσμα φίλου κι' από το νιάθω σάν ένα δρόσισμα πραιντικό. Είναι ένα άλλο πουλί. Με φωνάζει «κτουφάνι» του, με ρωτά πως έχω ξεπέσει στη γειτονιά του, θέλει να μάθει τί σκοπεύω να κάμω εκεί. Για κάμποση ώρα δεν αποκρίνομαι, στέκω

μονάχα και το κοιτάζω. Πόδια ψηλά, κορμί στρογγυλεμένο σάν ένα τεράστιο αβγό, λαϊμός ψηλός, ράμπος μακρύ. Βρίσκεται άνεθασμένο σε μια καπνοδόχο, είναι ή φωλιά του, καθώς συμπεραίνω στηρίζεται στο να του πάδι και με κοιτάζει λοζά. "Α, μά βέβαια, το ξέρω καλά, έχω να κάμω μ' ένα λελέκι. Έτσι δά, καθώς πάντα φορώ το κατάμαυρο φράκο μου και καθώς πάντα κρατώ την κεχριμπάρνια πίπα στο στόμα, βρίσκω πως είναι χρέος μου να του φερθώ με εύγενεια. Πέω στην άλλη άκρη της στέγης και του κάνω μια βαθιά διόκλιση, τυπική και με κάποια εγκραδισότητα μαζί, σά να θέλω να μείνω στην αξιοπρέπειά μου και σύγκαιρα να μην του χαλάσω την καρδιά.

Ο ΚΟΤΥΦΑΣ
ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραδίων Νορβέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Αυτό είναι πολύ κακό, γιατί πήρατε στραβό δρόμο, είπε ο κύκνος. Έλάτε να σας δείξω που να πάτε. Πέταξε μαζί τους και, αφού τις απομάκρυνε τόσο πολύ από τον δρόμο των πουλιών ώστε δεν ακούγονταν πιά καμιά φωνή, έχάθηκε μέσο στην ομίχλη. Για λίγη ώρα οι αγριόχηνες πετούσαν στην τόχη. Και ποιος ξέρει που θα φταναν, αν δεν άκουγαν από μακριά μια κανονιά. Τότε ή "Ακκα τέντωσε τον λαιμό της, χτύπησε τις φτερούγες δυνατά και τράβηξε μπροστά με βεβαιότητα. Τώρα είχε κάτι που μπορούσε να βασισθί. Η γριά αγριόχηνια την είχε συμβουλευθεί να μην κατέβη έντελώς στην άκρη του νησιού, γιατί εκεί είναι στημένο ένα κανόνι κι' οι άνθρωποι πυροβολούν όποτε είναι ομίχλη. Τώρα ήξερε ή "Ακκα κατά που έπρεπε να τραβήξη και κανείς πιά δεν θα την γελούσε.

ΣΤ.
ΤΟ ΝΟΤΙΟ ΑΚΡΩΤΗΡΙ ΤΗΣ ΜΙΛΑΝΤ
"Όταν οι αγριόχηνες μαζί με τον Νιλς Χόλγκερσον έφθασαν επιτέλους στην Αίλαντ, κατέβηκαν στην άμμουδιά, εκεί που είχαν καταβεί και τάλλα κοπάδια. Ήταν μια απέραντη άμωδής παραλία, γεμάτη λάκκους με νερό, χορταρικάσμενες πέτρες και σαπισμένα φύκια. Ο Νιλς βέβαια και δεν θα διάλεγε αυτό το μέρος, αν ζητούσαν την γνώμη του: οι χήνες όμως το θεωρούσαν γι' αληθινό παράδεισο. Κι' αλήθεια! άπειρα κοπάδια από πουλιά, πλημμύριζαν την παραλία. Αγριόχηνες και αγριόπαπιες, φαλαρίδες και άγριοι κύκνοι κι' όλα ρουφούσαν με ήδονή τά φύκια ή έφαγχαν να βρουν

κανένα σκουλήκι του νερού. Τα περισσότερα πουλιά είχαν διαλέξει εκείνη την παραλία μόνο γιά προσωρινό σταθμό, γιά να ξεκουραστούν και να φάνε λίγο. Όποτε όμως ο οδηγός τους, τους έλεγε πως ήταν ώρα να ξαναρχίσουν το ταξίδι, τά πουλιά έθαζαν τις φωνές. — Περίμενε λιγάκι ακόμη, δεν χορτάσαμε.

— Νομίζετε πως πρέπει να φάτε τόσο πολύ, ώστε να μην μπορείτε πιά να κουνηθήτε; έλεγε θυμωμένος ο οδηγός, και χτυπούσε τά φτερά του γιά να πετάξη. Τις περισσότερες όμως φορές γύριζε πάλι πίσω, γιάτι τάλλα πουλιά ούτε κουνιόνταν καθόλου από τη θέση τους.

Την άλλη ήμερα, το νησί εξακολουθούσε να είναι ακόμη σκαπασμένο από την ομίχλη. Οι χήνες έβασκαν στην άμμουδιά, ο Νιλς όμως έτράβηξε μακριά γιά να μαζέψη άχιβάδες. Οι περισσότερες είχαν φαί κι' ήταν πολύ νόστιμες κι' ο Νιλς συλλογιστήκε αν δεν θα ήταν φρόνιμο να έθαζε μερικά σ' ένα σακκουλάκι και να τις πάρη μαζί του, γιάτι μπορούσε αύριο να πάγε σ' ένα μέρος που να μην έβρισκε τίποτε γιά να φάη. Έπρεπε όμως να κινή μόνος του το σακκούλι. Γύρω του ήταν κάμποσα ξερά βούρκα. Μάζεψε μερικά κι' έδοκίμασε να πλέξη ένα ταγαράκι. Η δουλειά ήταν πολύ δύσκολη και χρειάστηκε να παιδεύη κάμποσες ώρες. Όταν όμως τελείωσε το ταγαράκι του, έμεινε ένθουσιασμένος με το έργο του.

Κατά το μεσημέρι είδε τις αγριόχηνες να έρχονται βιαστικά κοντά του. — Μήπως είδες τον άσπρο χήνο; τον ρώτησαν. Τώρα και λίγη ώρα ήταν μαζί μας, δεν ξέρουμε όμως που έχει πάει.

Ο Νιλς τινάχτηκε πάνω τρομαγμένος. Ρώτησε τις αγριόχηνες μήπως φάνηκε πουθενά κανένας άετος ή καμιά άλπευ, ή ακόμη και κανένας άνθρωπος. Καμιά! όμως απ' τις χήνες δεν είχε δει τίποτε το ύποπτο. Ο χήνος φαίνεται πως θα είχε χαθεί μέσο στην ομίχλη.

Με αγωνία έτρεξε ο Νιλς γιά να φάξη γιά τον χήνο. Έτρεξε κατά μήκος της παραλίας προς τον φάρο και προς τον βράχο όπου βρισκόταν το κανόνι γιά την ομίχλη. Παντού συναντούσε άπειρα πουλιά, αλλά τον χήνο ούτε ο ίδιος τον έβλεπε ούτε κανένα άλλο πουλί τον είχε δει. Έξακολούθησε να ψάχνη έως ότου σκοτεινιάσε και τότε αναγκάστηκε να γυρίση πίσω προς τις χήνες. Γύριζε πίσω με βαρεία καρδιά κι' έννοιωθε τον έαυτό του πολύ δυστυχισμένον. Άχ, σ' αλήθεια ήταν πολύ άνόητος που είχε πιστέψει πως μια ήμερη χήνα θα ήταν δυνατό

να κινή ένα τόσο μακρυνό ταξίδι χωρίς να πάθη τίποτε. Κι' όμως τó είχε επιθυμήσει τόσο πολύ αυτό το πράγμα, όχι μόνο γιά τον έαυτό του, αλλά ακόμη και γιά τον χήνο που τον αγαπούσε σάν τον έαυτό του τον ίδιο. Ένώ όμως περπατούσε έτσι άπελπισμένος, είδε ένα άσπρο πράγμα να βγαίνει από την ομίχλη και να τον πλησιάζη. Έβγαλε μια φωνή χαράς. Ήταν ο χήνος! Έντελώς σός και άδελφής, φαίνόταν κατευχαριστημένος που μπόρεσε να βρη τον δρόμο. Είχε χαθεί μέσο στην ομίχλη κι' είχε τόσο ζαλιστεί, ώστε τριγύριζε δλη την ήμερα χωρίς να ξέρη κατά που έπρεπε να πάη. Ο Νιλς αγκάλισε σφιχτά τον χήνο και τον παρακάλισε θερμά να μην απομακρυνθή ποτέ πιά από τις χήνες. Κι' ο χήνος τó το ύποσχεθήκε ότι δεν θα ξαναέκανε, ποτέ του αυτό το πράγμα, ποτέ δεν θα ξαναφύγε άπό κοντά τους. Κι' όμως τó άλλο πρωί, ενώ ο Νιλς μάζευε άχιβάδες, έτρεξαν πάλι οι αγριόχηνες κοντά του και τον ρώτησαν μήπως είχε δει τον χήνο.

Όχι, δεν τον είχε δει. Λοιπόν ο χήνος χάθηκε γιά δεύτερη φορά;

Πάλι άρχισε να τρέχη ο Νιλς στην παραλία και να ψάχνη. Έψαξε και προς τó βορειοτικό του νησιού, και προς τó βορειότο του μέρος: αλλά ο χήνος δεν βρισκόταν πουθενά κι' όταν άρχισε να σουρουπώνη ο Νιλς αναγκάστηκε να γυρίση πίσω. Ήταν βέβαιος ότι ο σύντροφός του είχε χαθεί γιά καλά, και μέσο στην άπελπισία του δεν ήξερε τί να κινή. Αίφνης, ακριβώς από πίσω του άκουσε μια πέτρα να κατακλύει και, όταν έστριψε τó κεφάλι γιά να ιδη τί είναι, τó φάνηκε πως διέκρινε κάτι άσπρο που κουνιόνταν ανάμεσα στις πέτρες. Έσούθηκε κοντά-τερα, προσέχοντας μήν κινή θόρυβο, και τότε είδε τον άσπρο χήνο που έχοντας τó στόμα του γεμάτο σκουλήκια και νερόχορτα, ανέβαινε τούς γλυστερούς μεγάλους βράχους. Ο χήνος δεν άντελήφθη τον Νιλς Χόλγκερσον, ούτε κι' εκείνος όμως τον φώναζε, γιάτι ήθελε να ιδη γιά ποιόν λόγο βρισκόταν ο χήνος εκεί πέρα. Και σε λίγο τó έμαθε: Έπάνω σε μια πέτρα βρισκόταν μια μικρή αγριόχηνια, που έβγαλε φωνή χαράς μόλις αντίκρυσε τον χήνο.

Ο Νιλς έσούθηκε ακόμη πιό κοντά γιά ν' άκούση τί θάλεγαν τά δυό πουλιά. Και τότε έμαθε ότι ή χήνα είχε σπάσει τη φτεροβγα της και δεν μπορούσε να πετάξη. Οι σύντροφοί της είχαν εξακολουθήσει τó ταξίδι τους και την είχαν άφησει εκεί μονάχη. Θά φοβούσε από την πείνα, αν δεν βρισκόταν ο άσπρος χήνος που είχε άκούσει τις φωνές της και έτρεξε κοντά της. Κι' από τότε ήταν αυτός που έφαχνε

να της βρη φαί. Κι' οι δυό τους ήλιπυζαν ότι τó πονεμένο φτερό θα είχε γιατρευθεί ως ότου θάφουγε ή "Ακκα απ' τó νησί με τó κοπάδι της: αλλά γιά την ώρα ή αγριόχηνια δεν μπορούσε ούτε να περπατήση, ούτε να πετάξη. Ο χήνος φαίνόταν πολύ στενοχω-

ρημένος γι' αυτό τó πράγμα, παρηγορούσε όμως την χήνα λέγοντάς της ότι θάργουσαν ακόμη να φάγουν. Στο τέλος την καληνύχτισε και της έιπε ότι την άλλη μέρα θάρχόταν πάλι να την δη. (Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΑΜΕΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕ.

Λίγη ώρα άφου ξεσηκώθηκε ή κυρά-Κωσταντινιά, γύρισε απ' την άγορά με τά ψώνια του κι' ο κύρ-Μάνθος, ο χωριάτης, και παραξενεύτηκε πολύ που δεν βόηκε τó γαίδαρό του εκεί που τον είχε άφησει.

- Κύρ-Σιδέρη, ρωτά τον ταβερνιάρη, τί έγινε τó ζώ;
- Μπά! κάνει ο ταβερνιάρης. Δεν είναι δεμένο απόξω;
- Όχι... τόλως κανένας;
- Δεν ξέρω... δεν είδα... έγω αυτή την ώρα κοιμώνται μέσα...
- Μην έλύθηκε μονάχο του κι' έφυγε;
- Μπά! ο Μαυρούκος μου δεν τόκανε ποτέ τέτοιο πράμμα. Έθεις τί φρόνιμος γαίδαρος είναι και τί αγάπη που μου έχει;
- Μη σου τον έκλεψαν;
- Κι' από τότε κλέβουν γαϊδάρους στη χώρα σας; Είμαι πενήντα χρονώ άνθρωπος, μα ποτέ δεν μου έλαχε τέτοιο πράμμα!

— Ψάξε, ψάξε... κάπου έδω θα γυρίη. Αυτό κάνει κι' ο κύρ-Μάνθος: άφίνει τά ψώνια του στην ταβέρνα και παίρνει τούς δρόμους ψάχνοντας γιά τó Μαυρούκο του. Άλλά Μαυρούκος πουθενά. Σ' ένα δρόμο, κάποιος τού λέει πως είδε από μακριά δυό-τρια παιδιά να παίζουν μ' ένα γαίδαρο. Μην ήταν αυτός; ... Ναι, βέβαια, αυτός θα ήταν. Μά ο άνθρωπος δεν είχε ιδεί τί απέκαιαν και που τον άφησαν τά παιδιά εκείνα. Σ' άλλο δρόμο, ο χωριάτης άπαντά την κυρά-Κωσταντινιά, που φαίνεται κι' αυτή σάν κάτι να γυρεύει. — Τί έχασες, κυρά μου; τή ρωτάει. — Την κόρη μου! μην την είδες πουθενά; — Κι' εγώ έχασα τó γαίδαρό μου. Μην τον είδες πουθενά; — Όχι! — Όχι! Και που νάξεραι πως κόρη και γαίδαρος τον ίδιο δρόμο είχαν πάει και στο ίδιο μέρος βρισκόταν τώρα, θέλοντας και μη... — Άμή τώρα; — Έγώ θα πάω ναναφερθώ στην Αστυνομία. — Άμ τότε νάρθω κι' εγώ. Κι' ο κύρ-Μάνθος, με τó δάρτη του, ακολουθεί την κυρά-Κωσταντινιά, με τή βέργα της, στην Αστυνομία. (Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΚΟΙΝΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΟΙ ΔΕΛΦΙΚΕΣ ΕΒΟΡΤΕΣ

Αγαπητοί μου,

ΙΑΚΟΣΙΟΙ σχεδόν Αθηναίοι, έκδρομείς του Όδοιπορικού Όμιλου, πήγαν φέτος στη Συρακούσα κι' είδαν τις παραστάσεις των αρχαίων δραμάτων που έγιναν και φέτος στο εκεί αρχαίο ελληνικό θέατρο. Παίχθηκαν η «Μήδεια», ο «Κύκλωπας», οι «Σάτυροι» κι' οι «Νεφέλες». Άλλά η επιτυχία, φαίνεται, δεν ήταν και τόσο μεγάλη... Ο Άλκης Θρύλος τουλάχιστο, ένας ειδικός θεατρικός κριτικός, γράφει στη «Νέα Έστία», πως οι πιο άνιάρεις ώρες που πέρασαν οι Αθηναίοι έκδρομείς, ήταν στο θέατρο της Συρακούσας, άδειο σχεδόν όλο έκτος από την κερκίδα τους. Τίποτα το έξαιρετικό, κανένας ενθουσιασμός από το θέαμα. Δεν ξέρω τί θα πη ή φίλη μας Ρίτα Μπούμη, ούτε ήμουν εκεί για να λύσω τη διαφορά, αν τυχόν υπάρχει καμιά διαφορά στην εντύπωση. Ξέρω μόνο πως όσοι Έλληνες πήγαν στη Συρακούσα, δεν ενθουσιάστηκαν. Απεναντίας ενθουσιάστηκαν πολύ όσοι πήγαν στους Δελφούς. Κι' Έλληνες και ξένοι. Κι' αυτό, με την αλήθεια, μας κολακεύει. Θα πη ότι εμείς εδώ μπορούμε καλύτερα να παρασταίνουμε τάρχατα μας δράματα στερραία θέατρα μας.

Η αλήθεια είναι πως οι Δελφικές Έβορτές είχαν μια επιτυχία που δεν τη φανταζόταν και δεν την περίμενε κανένας. «Υπερέβη κάθε προσδοκία». Κι' ο Άγγελος Σικελιανός, ο ποιητής που τη διοργάνωσε, είναι σήμερα ένας θριαμβευτής. Όλοι όμολογούν ότι συνέλαβε κάτι ωραίο, που μπόρεσε να το εκτελέσει με τόν κλάυτον τρόπο. Ήξόδαψε όμως και κάμποσα εκατομμύρια από την τσέπη του. Γιατί ο Άγγελος Σικελιανός είναι ένας ποιητής υπέρπλουτος. Έχει περισσότερα δολάρια παρά στίχους. Η γυναίκα του, μια Αμερικανίδα, ή κυρία Έβα Σικελιανού, που εχ' έξαρχης μία μεγάλη περιουσία, την άδξησε άκόμα με κληρονομίες. Κι' έτσι μπορεί να πραγματοποιεί όλα τα ποιητικά όνειρα του άντρός της που είναι και δικά της. Γιατί ή κυρία Έβα Σικελιανού έχει ελληνική την ψυχή δσο δεν την έχουν πολλές Έλληνίδες. Ο ελληνισμός, αρχαίος και νέος, είναι ή μανία της. Ντώνεται σαν αρχαία Έλληνίδα, χτίζει σπίτια ελληνικά, κάνει σ' αυτά μια ελληνική ζωή και, χρόνια τώρα, αγωνίζεται να μεταδώση την αγάπη της, τη μανία της, στις Έλληνίδες, να τις κάμει να ζούν, να ντώνονται,

να στολίζουν τα σπίτια τους, να κεντούν, να φαίνουν με τόν ίδιο τρόπο. Βρίσκει μεγάλη συγγένεια μεταξύ του αρχαίου και του σύγχρονου ελληνικού πολιτισμού κι' ή λαϊκή ελληνική χειροτεχνία είναι μια από τις κυριότερες φροντίδες της. Μ' αυτό το σκοπό, είχε ιδρύσει πρό πολλού και ειδικά εργαστήρια.

Μα κι' οι Δελφικές Έβορτές μπορούμε να πούμε πως είν' έργο δικό της. Ο άντρας της συνέλαβε βέβαια την ιδέα, με την πραγματοποίησε κυρίως αυτή με τα εκατομμύριά της, με τη δραστηριότητά της, με το γούστο της, με την ελληνική της ψυχή. Τίποτα δεν θύκανε ο Άγγελος Σικελιανός χωρίς αυτή τη μεγάλη γυναίκα. Έτσι λένε τουλάχιστο όσοι ξέρουν πόσο και πως εργάστηκε για τις Δελφικές Έβορτές ή Έβα Σικελιανού. Στο εκεί αρχαίο θέατρο, παίχθηκε ο «Πραμηθεύς Δεσμώτης» του Αίσχύλου, ή όψηλότερη, ή ποιητικότερη από τις κλασσικές τραγωδίες, με την άριστουργηματική μετάφραση του ποιητή Ι. Γρυπάρη. Ο έρασιτέχνης ήθοποιός κ. Μπούβλος έκανε τόν Προμηθέα κι' ή δ. Μαρούλη την Ίω. Τα σκηινικά, οι χοροί, οι ένδυμασίες, όλα ήταν άουμάσια κι' ή παράσταση επέτυχε λαμπρά. Η στιγμή μάλιστα της «καταδραχρώσεως» του Προμηθέα έδωσε στους θεατές ένα μεγάλο, αξέχαστο ριγος.

Επίσης στο Στάδιο των Δελφών έγιναν γυμνικοί άγώνες κι' έγχώριοι χοροί. Ήταν άκόμα κι' ή έκθεση της λαϊκής ελληνικής χειροτεχνίας, που γι' αυτή σας μίλησα άλλοτε. Όλα ωραία. Γι' αυτό οι επισκέπτες των Δελφών έμειναν τόσο ένθουσιασμένοι. Κι' ίσως περισσότερο απ' τους δικούς μας, οι ξένοι, — άνταποκριτά πετροδίκων κι' έφημερήδων οι περιστασιότεροι, — που έτηλεγράφησαν τις πιο ένθουσιώδεις έντυπώσεις και περιγραφές.

Είχαμε λοιπόν ένα ελληνικό θρίαμβο μ' αυτές τις έβορτές. Βάλκαμε κάτω τους άγαπητούς μας Ίταλους με τη Συρακούσα. Δείξαμε στον κόσμο ότι εδώ, μόνο εδώ, στην πατρίδα τους, στην κοιτίδα τους, στη φυσική τους σκηινή, μπορούν να παίζονται τάρχατα δράματα και να ζωντανεύουν. Κι' ή επιτυχία της αρχής θα καθιερώση τις Δελφικές Έβορτές, που θα γίνονται πιά τακτικά. Αν φέτος ήλθαν να τις ίδου άντροι σχετικώς ξένοι, του χρόνου θα έλθουν περισσότεροι. Η φήμη τους θα μεγαλώνη όλοένα και μαζί της ή συρροή. Θα γίνουν ένα προσκύνημα του κόσμου όλου οι ελληνικοί Δελφοί, όπως ήταν άλλοτε το γερμανικό Μπαυρόν με τις παραστάσεις του Βάγνερ και το Όμπερα-

μεργάου με το έσοδ άδραμα των Παθών. Μεγάλο όνειρο, ωραίο, που οι Σικελιανοί όμως έδειξαν πως έχουν όλη την όλική και την ήθική δύναμη να το πραγματοποιήσουν ως το τέλος.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από τον κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Σ.

Ο γάμος του Μπελιζαίρ

Είχε περάσει μια εβδομάδα από τον ό Τζάκ ζούσε με τη μητέρα του, όταν ένα βράδυ, βγαίνοντας από το Ήσεντέκ, είδε κει-άπξω στο πεζοδρόμιο τόν Μπελιζαίρ, που τόν περίμενε με πρόσωπο χαρούμενο.

— Είμαι πολύ εύχαριστημένος, κύριε Τζάκ! του είπε. Επιτέλους βρήκαμε σύνικο στο πόδι σας. Η κυρία Βεμπέρ τόν είδε και της άρεσε. Τελείωσε, θα παντρευτούμε!

Κι' ο Τζάκ, που λυπόταν πολύ τόν γυρολόγο, καταδικασμένον γι' αγάπη του να ζη σ' εκείνη την τρύπα της σκάλας, χάρηκε μ' αυτή την είδηση. — Μπράβο! φώναξε και ποιος είν' αυτός;

— Νά τος! του άποκρίθηκε ο Μπελιζαίρ.

Και τού έδειξε, σταματισμένον λίγα βήματα πίσω του, έναν ψηλό μ' εργατική φορεσιά, μ' ένα σφυρί στον ώμο και μια πέτσινη ποδιά τυλιγμένη στο χέρι του. Η φυσιογνωμία του άψυχη, σαν κοιμισμένη, και τα γένια του, άφθονα, μεπιδεμένα, ξέθωρα, θύμισαν στον Τζάκ τόν άνθρωπο που είχε διαβάσει, τόν Προυτόν. Κακός, άχι, δεν φαίνόταν θάταν όμως τεμπέλης, έγωιστής, άπειτητικός και μεθόστακος. Ριμπάρδ τόν έλεγαν τόν καινούριο σύνικο. Ο Τζάκ άπέφυγε να δείξη στο γυρολόγο πως δεν ήταν τόσο καλή ή έντύπωσή του απ' αυτό το «κλεπούρι». Τόν έβλεπε τόσο χαρούμενο τόν καιμένο τόν Μπελιζαίρ!... Έπειτα, θάταν άρχα τάρχα πιά που τόν είχε ιδεί κι' ή κυρία Βεμπέρ. Η αλήθεια όμως είναι πως κι' αυτή δεν τόν είχε δεχθεί με την καρδιά της. Τόκαμε γιά να λυθη επιτέλους αυτό το ζήτημα τού γάμου που κινδύνευε να διαωνισθη.

Υστερ' από δυό εβδομάδες, ή μεγάλη ήμέρα έφθασε.

Μ' όλες τις άντηρήσεις της κυρίας Βεμπέρ, που δεν ήθελε να κάμουν μεγάλη έξοδα, ο Μπελιζαίρ έπέμεινε να γίνει ο γάμος «μεγαλοπρεπώς». Ήταν Σάββατο. Είχαν διαλέξει αυτή την τελευταία ήμέρα της

έβδομάδος γιά να νάναι έλεύθεροι και την Κυριακή. Αυτό άλλωστε συνειθίζεται στο φτωχόκοσμο. Έτσι πολλές γαμήλιες συνοδείες άπαντήθηκαν και τόν Σάββατο έπεινο στο Δημαρχείο τού Μενιλιμοντάν. Άλλά, να πούμε την αλήθεια, ή καλύτερη, ή λαμπρότερη, ήταν τού Μπελιζαίρ. Μόνο που ή νύφη, σά χήρα, δεν φορούσε το λευκό πέπλο που δγάζει όλες τις γυναίκες στα παράθυρα και σταμάτα δλους τούς διαβάτες στο δρόμο. Η κυρία Βεμπέρ φορούσε άπλως ένα ούραφι φουστάνι, ένα σταχτι σάλι κι' ένα μεγάλο κίπελλο με κορδέλες και με λουλούδια. Περίττο να προσέτουμε ότι τόν παχουλό, κι' άγαθο, χωριάτικο πρόσωπό της άκτινόδολουσε.

Τη συνόδευε ο γάμο-Μπελιζαίρ, κοντούλης, κίτρινος, με κυρτή μύτη, που κάθε τόσο τόν έπιανε βήχας κι' ή νύφη τόν χτυπούσε στη ράχη δυνατά... Ο γαμπρός έρχόταν δεύτερος, κρατώντας μπράτσο την άδελφή του, τη χήρα της Νάντης. Οι πελάτες του, αν τόν έβλεπαν σήμερα, δύσκολα θα τόν έγνωρίζαν. Δεν είχε πιά τη συνηθισμένη εκείνη έκφραση τού πόνου στο πρόσωπό του. Ήταν χαρούμενος, κρατούσε τόν κεφάλι τού ψηλά και περπατούσε περήφανα, έλεύθερα, χωρίς να κουτοαίνη καθόλου. Επιτέλους! είχε κάνει ένα ζευγάρι παπούτσια παραγγείλια, στο πόδι του! Ά, τί πλατεία, τί μεγάλη, τί πελώρια σκαρπίνια, σωστές βάρκες! Τού φαίνόταν σά ναχε κάνει καινούρια πόδια κι' ή σημερινή του εύτυχία ήταν διπλή.

Κρατούσε απ' τόν χέρι τόν μικρό της κυρίας Βεμπέρ που τόν μεγάλο τόν κεφάλι φαίνόταν άκόμα μεγαλύτερο με τα μαλλιά που τού είχε κατασρώσει ο καιρός της γειτονιάς.

Ακολουθούσαν ο καινούριος «σύνικος», που τού κάκου προσάθησαν να τόν καταφέρουν νάψηση γιά μια μέρα τόν σφυρί και την πέτσινη ποδιά — ο φούρναρης, ο προϊστάμενος της κυρίας Βεμπέρ με τόν γαμπρό του, χοντροί κι' οι δυό, με κόκκινους σέβριους και άκομφές, τσαλακωμένες κάπες ρεδιγμένες — τόν ζεθός Δεβέντρ, τάρβελικ τού Μπελιζαίρ, άλλοι φίλοι και γείτονες, και τέλος ο Τζάκ χωρίς τη μητέρα του. Γιατί ή Ίβα δέχθηκε όλοπρόθυμα να παρακαθήση στο έξοχικό γαμήλιο τραπέζι, δεν ένοούσε όμως να φανη και στο Δημαρχείο, ούτε στην έκκλη-

σία, με τέτοια άλόκοτη πομπή... Τό γλέντι θα γινόταν στο Σαλιν-Μαντέ. Κι' άφού τελείωσε ή τελετή στο Δημαρχείο, ή πομπή, με την ίδια σχεδόν τάξη, ξεκίνησε γιά τόν σιδηροδρομικό σταθμό. Όταν έφθασάν στο Σαλιν-Μαντέ και στο ειδικό γιά γάμους Έστιατόριο, όπου ο Μπελιζαίρ είχε παραγγείλει από χθές τόν γεύμα, ή σάλα τους δεν ήταν άκόμη έλεύθερη. Και γιά να σκοτώσουν τήν ώρα, έκαμαν τόν γύρο της λίμνης των Β. γκενών, που γιά τόν φτωχόκοσμο τού Παρισίου είναι τόν θάσος της Βουλώνης. Πολλοί άλλοι «γάμοι», λαϊκοί όλοι, διασκεδάζαν εκεί, άλλοι στα κιάτκια τού πάρκου,

«Τού έδειξε έναν ψηλό μ' εργατική φορεσιά...» (Σελ. 220, στ. γ')

άλλοι στο ύπαιθρο. Και παντού άντηχούσαν γέλια, τραγούδια, τσουγγρίσματα, εύχές. Σε μέρη μέρη χόρευαν κιόλα με τόν οργανέττο. Οι άντρες φορούσαν τα καπέλλα των γυναικών κι' οι γυναίκες των άνδρων. Οι φτωχοί διασκεδάζαν «έπως μπορούσαν»... Ο Μπελιζαίρ όμως κι' οι δικοί του περπατούσαν ανάμεσα σ' άδτα τούς χαροκόπους μελαγχολικοί και σιωπηλοί, γιάτι ή ώρα ήταν περασμένη κι' είχαν πεινάσει φοβερά. Επιτέλους έστειλαν έναν πρόσκοπο, που σέ λίγο τούς έδωσε την είδηση πως «ήταν έτοιμα». Και με χαρά γύρισαν στο Έστιατόριο. Τόν τραπέζι ήταν στρωμένο σέ μια μεγάλη σάλα, χωρισμένη με ευλότοιχους κινήτους από τις διπλανές της, και στολισμένη με ζωγραφιές και με καθρέφτες. Οι καλεσμένοι τού Μπελιζαίρ τάρχασαν όταν βρέθηκαν μέσα σέ μιά άσυνηθιστή γιά αυτούς πολυτέλεια. Άπό τόν καθήσαν γύρο στο μεγάλο τραπέζι, περιμένοντας την κυρία Νταρ-

ζαντόν, που δεν είχε φανεί άκόμα. Ο γαμπρός ήθελε να καθήση πλάι στην νύφη μ' ή άδελφή του από τη Νάντη είπε πως αυτό δεν ήταν σωστό και πως έπρεπε να καθήσουν άντικριστά. Άπάνω σ' αυτό έγινε μια μεγάλη συζήτηση. Κι' ο γέρο-Μπελιζαίρ, γυρίζοντας μια στιγμή στη νύφη του, τη ρώτησε:

— Πως καθήσατε, στόν πρώτο σας γάμο, με τόν μακαρίτη τόν κύριο Βεμπέρ;

— Ο πρώτος μου γάμος έγινε στο χωριό μου, άποκρίθηκε άτάραχη ή νύφη. Κι' αυτό δεν τά ξέρουμε μες εκεί. Άν θέλετε μάλιστα, εγώ ή Ίβια σεβρίζα στο τραπέζι.

— Μπράβο, μπράβο, ωραία! φώναξαν οι καλεσμένοι.

Κι' έπήραν λίγο θάρρος, άρχισαν να γίνονται κάπως πιο εύθυμοι και, έπειδή πεινούσαν πολύ, ρίχθηκαν άμέσως στα όρεκτικά, χωρίς να περιμένουν πιά την Ίβα. Άλλά τί τά θέλατε, που τούς φόβιζαν οι σεβρίτοροι! Ήταν τόσο σοδαροί με τάρχα τους, με τις φθορίτες τους και με τάρπρα τους γάντια! Τού κάκου ο καιμένος ο Μπελιζαίρ τούς χαμογέλουσε δσο πιο γλυκά μπορούσε. Οι σεβρίτοροι έμεναν άγέλαστοι, σοδαροί, ψυχροί, σχεδόν άγριοι. Οι φτωχοί εκείνοι άνθρωποι ένόμιζαν πιά πως τούς όπηρετούσαν άφεντάδες και μπορείτε να φαντασθήτε πόσο τούς στενοχωρούσε κι' αυτό...

Έπειτα ήταν και τόν όνόματα των φαγητών και των κρασιών που έβλεπαν στόν κατάλογο: Μαρ έ γ κ ο, Ρισσολιέ, Σα τ ω μ π ρ ι ά ν... Τί νάταν πάλι αυτά που θάρρωγαν και θάπταν; Ούτε ο Μπελιζαίρ τά ήξερε, ούτε κανένας άλλος. Και πού να τολμήσουν να ρωτήσουν τούς φοβερούς εκείτους σεβρίτορους! Μόνο ο Τζάκ ήξερε μερικά και τά έξηγούσε σιγά σιγά διπλανούς του...

Άξαφνα ένας σεβρίτορός παρουσίαζε από δυό πιάτα με σούπα και ρατούσε:

— Μπελο κ ή πο υ ρ έ Κ ρ ε σ ύ;

Κι' ένας άλλος, με δυό μποτλίλλες Ισπανικό κρασί, έτοιμος να κερύση:

— Ξ ε ρ έ ς ή Π α κ α ρ έ;

Τί νάπαντήσουν; Τί να διαλέξουν; Έδίσταζαν, τάρχαναν κι' επιτέλους έλεγαν ένα όνομα στην τύχη:

— Ξ ε ρ έ ς!... Μ π ί σ κ!

Γέλια που θάκαναν από μέσα τους οι άγέλαστοι σεβρίτοροι!

Μόνο ή κυρία Βεμπέρ δεν τάρχανε. Ά, δσο χωριάτσια κι' αν ήταν, ήτχν «γυναίκα με κεφάλι» αυτή.

— Τόν ίδιο μου κάνει! άπαντούσε στόν σεβρίτορος.

(*Ακολουθεί)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΛΑΓΟΣ ΚΙ Ο ΔΑΜΙΑΝΟΣ

Μέο' στου Δαμιανού τ'άμπέλι
έμαθε λαγός και μπαίνεις.
— Θά σ'ε πιάσω, βρέ λαγέ!
— Δέ με πιάνεις, Δαμιανέ!
— Θά σου κόνω τ'ά πλευρά σου
μαλακά σαν την κοιλιά σου,
και τ'ό έρω σου κεφάλι
σά φραντζέσκο τσουκάλι
σά σ'ε πιάσω, βρέ λαγέ.
— Θά σου φύγω, Δαμιανέ!
(Λαϊκό) Δασότης

ΤΟ ΚΡΕΑΣ

Η Λέλα, ένα πολύ έξυπνο κο-
ριτσάκι, φώναζε τη μικρή ασπρό-
μαυρη γατούλα της και της έδει-
σε, όπως κάθε πρωί, ένα μεγάλο
κομμάτι κρέας. Έπειτα αφίνον-
τας την Πόλα νάπολαούσε το φα-
γητό της, έφυγε τρέχοντας.
Η γατίτσα δέν είχε κόψει ά-
κόμη την πρώτη δαγκωνιά, όταν
έφαινα κείνη μέρα στην κου-
ζίνα ένας άσπροδόξος έχθρος:
ο Τζαϊκ, ένα όραιο φρέ-τροριέ,
ιδιοκτησία του μικρού Μπαμπή,
άδελφού της Λέλας. Με ύποκα-
φο μουνγκιτό, η Πόλα τον φο-
βήσασε, αλλά ο κύριος, περιφρο-
νώντας την άπειλή, άρπάζει το
κρέας και με όλη τη νυχιά της
Πόλας που μάτοσε τη μύτη του,
το σκάει μέσα στην αυλή, κι άν
μπορείς πιάσε τον.

Στά ξαφνικά, εκεί που έφευγε,
άκούει από πίσω του φωνές, ένθ
ο κόκορας που μοιάζει πασα με
κόκκινο τουρμπάνι του παίρνει
το κρέας και ξεφρονίζοντας σαν
δαμονισμένος, τ'ό φέρνει στις κό-
τες. Το τρέχαμν του Τζαϊκ άρ-
θώνεται από φόβη. Όρριά με
γανγισμάτα μέο' στις κότες, άλ-
λά τ'ό ράμφος του κόκορα τον
άνοχαλιτσει. Τ'ό πεσός του, ά-
κού βρήθηκε μέσα σ'ε πουλιά, έ-
κανε κι' αυτό φτερά και πετάει
άπό μύτη σ'ε μύτη. Τά κοτόπου-
λα, κλεισμένα στο συρτάκι κο-
τέτσι τους, τρέχανε μέσα-κι και
φώναζαν ξετρολαμένα.

Κονοσέρο σωστό, τ'ό όπολου
τ'ό μάσο κρατούν τ'ά γανγισμα-
τα του Τζαϊκ και τ'ά κουκουρί-
κου του πασα πέτεινο. Τ'ά χα-
ρέμι τ'ό τελευταίου τσακώθηκε
στά γερά, όταν μιά σκούπα σκορ-
πίσει και κότες και σκόλους και
κοκόρους. Η Λέλα, άκούγοντας
αυτό τ'ό κακό, κατέβηκε κάτω
και, με τ'ό πρώτο άπλο που φρέ-
θηκε μπροστά της, τ'ό έδωσε
νά καταλάβουν.

Τ'ό κρέας γύρισε πάλι εκεί που
έφρασε να είναι: στή δυστυχισμέ-
νη την Πόλα δηλαδή. Γρήγορα
γρήγορα τ'ό καταβροχθίζει, και
έπειτα, ξεπλωμένη άναποικτικά
στον ήλιο, κοιτάζει με μωδιόκλει-
στα ελφωνικά μάτια όλα τ'ά ησου-
χομένα επί τέλους ζωντανά, που
κα'ό όλόγω τ'ά την άφισουν ηη-
στική, τ'ά άδιάντροπα!

ΜΙΑ ΕΥΓΕΝΙΚΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

Μιά μέρα, φθάνοντας κοντά σ'ε
μιά καλύβα, είδα ένα μικρό χω-
ριατόκοιδο νά κτυπά ένα άλλο
πολύ μεγαλύτερο απ' αυτό. Τ'ό
μεγαλύτερο χωριατόπουλο προ-
σκαθούσε, χωρίς νάταπειδίσει
νάποφύγει μόνο τ'ά κτυπήματα
και τ'ό κατόρθωνε με πολύ κόπο.
Πλησιάζω τ'ό τελευταίο και
τ'ό ρωτώ:
— Είναι άδέλφι σου και ν'ε
κτυπά έτσι;
— Όχι, κυρία, μ' άπαντά, ει-
ναι ένα παιδί της γειτονιάς.
— Θά είναι λοιπόν πολύ κακό,
είπα πάλι. Και γιατί, ν'ό σ'ε
κτυπά έτσι, δέν τ'ό κτυπάς και
σύ;
— Άλλά, κυρία, μ' άπήγησε,
δέν μπορώ νά τ'ό κόμω, έπειδή
είμαι πιο δυνατός απ' αυτόν.
Σ' άντές τις λέξεις είπα μέσα
μου:
— Νά ένα ευγενικό μικρό παιδί.
(Μπε de Genlis)

Είπα στην ψυχή μου:
— Γιατί, Κυρία, σ'άν άπολάψης
κάτε δέν χάρησαι, άσο όταν τ'ό
σκέφθηκες ο νοός μου;
Και πάλι:
— Γιατί μονάχα στή σύλληψη
της ιδέας σκιστός από χαρά, της
ιδέας της ίσως κι' άπραγματο-
ποίησης, κι' όχι στήν εκπλήρω-
σή της;
Κι' αυτή μ' άπάντησε σαρκω-
στικά:
— Ρωτάς τ'ό γιατί; . . . Νά!
Γιατ' είμαι πλεονέχτρα!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Μαρμά: — Έ, Τάχη! μήν
καταπώς γλυκά γιατί θά σ'ε πιά-
ση ή κοιλιά σου!
Ο Τάχης: — Αύτή θά με πιά-
ση, ή έγω θά την κοατώ;
(Γεγονός) Τρελή Χορδήρια

Η μαμά: — Μή χασομεράς!
Ο χορός, παιδί μου, είναι χοήμα.
Ο γιός: — Και βέβαια θά είναι
χοήμα, άπου οι δίρες έχουν λεσάει.
Χιονισμένο Πήλιο

— Έβρεις, Τάχη, νά σχημα-
τίσης τόν Πυθαγόρειο πίνακα;
— Μά τί, ζωγράφος είμαι;
Φιλανθός

Ο μπαμπάς θυμωμένος στο
Νίκο:
— Γκρεμισού άπό δώ!
Ο Νίκος: — Άδύνατο! τ'ό σπι-
τι είναι ίσόγειο.
Πάτερ Παχόνομος

Τ'ό πρώτιστον καθήκον
του καλού συνδρομητού
είναι ή εγναίρος άναγκαι-
σις της συνδρομής του.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ 22ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΑΥΞΩΩΝ

Πρωτάθλος τήν 4 Σεπτεμβρίου 1926
προς έξωσιν τών Λόσων τών εις τ'ά φύ-
λα της Διαπαλασίας Σειπτερίου, Οκτω-
βρίου, Νοεμβρίου 1926 άποικειθεσάντων
202 Πνευματιών Ασκήτων.

(Οι άκολουθούντες έκαστον ένο-
μα τρεις άριθμοί σημαίνουν: ε
πρώτος τας εδρεθείσας όρθας Λό-
σεις, δ δεύτερος τ'ά Εθσημα Λό-
σεων και δ τρίτος τ'ά Εθσημα Ε-
πιμόνης, συμφώνως με τόν Όδη-
γόν του Συνδρομητού του 1926,
Κεφ. Ε', § 25.

Οι Ίσόμενοι όλων τών τάξεων
έχουν τ'ό δικαίωμα, αί μόν του Α
Βραβείου να δημοσιεύουν τήν ει-
κόνη των επί πληρωμή δρ. 40 δι'
έξοδα τ'ό κλισέ, και νάγοράσουν
έντος τριμήνου τ'ό πολύ άπό σή-
μερον, (διότι κατόπιν παραγράφει
τ'ό δικαίωμα τούτο,) ένα
ολονόηποτε θέλουν τ'όμον «Δια-
παλασίας» τών έτών 1894 — 1926
(Β' Περίοδος) με έκπτωση δέκα
(10) δραχμών. Οι τ'ό Β' Βραβείου
νάγοράσουν έρωτον τ'όμον με έκ-
πτωση πάντε (5) δρ. και οι τ'ό Γ'
με έκπτωση τριών (3) δρ. (*1-
δε και *Οδηγόν Συνδρομητού του
1926, Κεφ. ε', § 6 και 7).

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 έτών και άνω.)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σκανδα-
λιούρα, 183, 19, 7.
Ίσόμενοι: Έλεντίσα Άντι-
νιάδου, 187, 19, 7. Ταβιθά, 189,
17, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χιόνι,
172, 18, 7. Ροφωδός, 165, 17, 7.
Ίσόμενοι: Νιόβη, 175, 18, 7.
Μηλολόνη, 167, 17, 7. Φωτιά,
172, 18, 7. Άρχοντισούλα, 180,
18, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μικρός
Άθηναίος, 148, 15, 6. Σιγαλο-
περπάτητη, 153, 16, 7. Ίωνικόν
Άκρογιάλι, 144, 15, 7.

Ίσόμενοι: Βίρακα τ'ό Κανά-
ρη, 152, 16, 7.
ΕΠΑΙΝΟΣ: Ψυχή, 121, 13, 5.
Άσιθαλής, 108, 11, 5. Γυρνό
Βουνό, 105, 11, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Δαρνοστει-
φής Όλυμπιονίκης, 15, 2, 4.
ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 έτών έως 15)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έλλη-
νικόν Ίδεάδες, 173, 13, 7.
Ίσόμενοι: Αμαζών, 181, 19,
6. Τούχτιρα, 195, 20, 7. Άτιική
Αύγη, 196, 20, 7. Έλευθερίος
Ρουσοάκης, 168, 17, 7. Σαλαβο-
μένη Γυρτός, 162, 17, 7. Έλέ-
νη Ν. Χατζηγιάνη, 162, 17, 6.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Εύ-
γενής Ίδανικόν, 146, 15, 6. Ναυ-
τοπούλα, 154, 16, 7.
Ίσόμενοι: Κεφαλλοντικά,
155, 16, 6. Άσφωρητο Εδζονά-
κι, 158, 16, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άρλετ,
127, 13, 6. Αμάραντη Δάφνη,

132, 14, 6. Ηλεκτρικό Κήμα,
125, 13, 7.
Ίσόμενοι: Ταρσίφ, 181, 14, 7.
Μικρή Έπαρχιάτσια, 124, 13,
6. Έλνθ, 162, 17, 6.
ΕΠΑΙΝΟΣ: Μέλισσα, 120, 12,
7. Άγάπη, 115, 12, 5. Κλαίλια,
101, 11, 4. Α. Κ. Σφαέλλος, 111,
12, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Έλευθερο
Πουλί, 58, 6, 2. Άνθισμένη Ά-
μυγδαλιά, 62, 7, 3. Σμυρνιακά-
κι, 66, 7, 6. Τζοκόνια, 12, 2, 1.
Τσαχίνα, 24, 3, 1. Γ. Α. Γεωρ-
γιάδης, 73, 8, 4. Άτρώμητη Φο-
βισαίρα, 57, 6, 3. Άεράκι της
Πόλης, 16, 2, 1. Άρσνακίος,
73, 8, 6. Άβνος, 27, 3, 1. Η
ρωική Φέσα, 54, 6, 2. Άποκρί-
τικος Παλιόςτος, 19, 2, 1. Λευ-
κή, 16, 2, 1. Βιολέττα τ'ό Βου-
νύ, 37, 4, 4. Σαράς, 27, 3, 2.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 έτών και κάτω)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ίω. Κα-
λαμπόκης, 129, 13, 7.
Ίσόμενοι: Πορφύρις, 159, 16,
6. Άγνούλα, 182, 19, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πύρρος,
19, 2, 2.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

Άθήνα, 38 δόδες Εθρησίδου
τήν 19 Μαΐου 1927.

ΕΦΘΑΣΑΝ κι' ο Διακοπέσι. Έ-
να δυό μήνες και ήουχάει. Σ'ά-
τό τ'ό διάστημα, ήνθ σεις θά με-
λειτάς για τίς έξετασεις σας, έγώ
θά δημοσιεύω τ'ά αποτελέσματα τών
επιλοπιών Διαγωνισμών κι' έπειτα
θά προκηρύξω κάμποσους καινοδ-
ριους για νάχατε μιά όφρατα ένα-
σχόληση τ'ό καλοκαίρι.

Κατενοουσιασμένοι οι φίλοι μου
με τήν 84η Κυριακή! Η Θάις
μόβ γράφει ότι, καθώς τ'ό διαβά-
ζε μόνη της, έκανε τόσα γέλια, π'ό
ήδη τρέπια τρέμασε κι' μπήκε
μέσα νά ιδη τ'ε έπαθε. — Η Μόνα
Δίζα, (που της έστειλα 8 τετρα-
διά), λέγει: «Δέν σ'ό έγραφα τό-
σον καιρό, γιατί ήθελα νά σ'ε
κοφάρω άπό τ'ό στυλι μου άλλη-
λογραφία. Άλλά σήμερα δέν μπο-
ρεσα νά κρατηθώ. . . Γιατί χέ-
ρηκα τόσο όταν είδα τήν όφρατα
μας Κυριακή! Τήν έγραψα άφρα-
τα ή Άγάπη. Τί γλώσσα, τί βί-
φος! ένόμίζα πως μιλούσε. Με
πολύ ένδιαφέρον έπίσης έδιάβασα
και τίς όφρατες άπαντήσης τών
παιδιών. Πραγματικώς ή έξουγι-
τερη ήταν τ'ό Φωτεινού' τ'ό ά-
εις τ'ό Βραβείο που ήφρεν.

Η Άύρα τ'ό Εξέσιον μοι
γράφει: «Τι πανηγύρι είχαμε φέε
τ'ό βράδυ με τήν Κυριακή! Πόσα
γέλια κέναμε, πόσος άφες μετ'ε-
μας σκαμμένοι άπάνω στή γραφεία,
ρουφώντας όλα έκείνα τ'ά (δέν έ-
ρω πιά τί έπίθετα νά τους βάλω)
λόγια της Άγάπης και τ'ό Άνα-
νία! . . . Πόσο γλάσαμε και με
τ'ό Φερφισκό μας, που ε' κ. Βάρ-
της μ'ε τόν παρουσιασε κελόλλο
στον πετεινό τ'ό! . . . Τ'ό περτε-
γο είναι πως ή γελοιογραφία τ'ό
μωρίζει άρματά. . . — Και ή Δι-
λάντα (που ή μεταφράσή της μοι
άφρεσ πολύ και τ'ή συμβουλεύω νά

τήν εξακολουθήση), μοι γράφει:
«Πρώτα πρώτα θέλω νά σ'ε εχαρι-
στήσω για τήν καλοσύνη που ει-
χες νά δημοσιεύσες τ'ά σκίτσα
μου δέν τ'ό περιμένα διόλου και
γι' αυτό εχαριστήθηκα πολύ πολ-
ύ. Τί νόστιμη π'ό ήταν ή Κυριακή!
Άρ' αυτό τ'ό φοβερό έπεισόδιο; . . .
Π'ες γλώσσες ή άπάντησή μου, ά-
κόρη. Ο κύριος Άνανίας (τόν
λέγω κύριο άφ'ό με ειπες και μένα
λοκονίδια), μ' έλο του τ'ό κρου-
λόγημα διασκαδωστικώτατος! Μό-
νο στον Πήλασο μου δέν θά τόν
δεχόμουν ποτέ. Άνανίας, άλογο-
πάγνια και Πήλασος. . . π'άει
ποτέ;» (Όχι βέβαια! Ο κ. Σ.
σ'εχαριστάει πολύ γι' αυτά που
λές και για τ'ή Νέα Έστία.)

Κι' ή Άνδρομέδα, (που της έ-
στειλα 8 τετραδιά), έπιφωνεί:
«Έκτακτο! θωμάσιο τ'ό φύλλο
με τήν Κυριακή! . . . Τόν δόστυ-
χο τόν Άνανία! Φαίνεται έτι τ'ά
γράμματα τόν κατατρέχουν άκόμα
και σ'ό κρεβάτι. . . » Ας έλπίζω-
με ότι τήν 35η Κυριακή θά τ'ή
γράψω ο ίδιος και δέν θά τ'ό συμ-
βή τίποτα δυσάρεστο. Νομίζω ότι
είναι δικαίωμα του νά γράφω τίς
Κυριακές, π'ό δέν πρέπει νά τ'ό
τ'ό παρ'όν οι άλλοι». (Όχι δά! ή
τις Κυριακές τίς γράφουμε όλοι:
κι' άγας, κι' ή κυρά-Μάρθα, κι' ο
Άνανίας, κι' ή Άγάπη. Όπως
τύχη) — Κι' ο Νάρμισσος, κατε-
νοουσιασμένος, συγχαίρει τήν Ά-
γάπη και τ'ό Φωτεινό για τ'ή
φωτεινή του άπάντησή. Κι' ή
Αμφιτέπη βρισκει έκτακτα τ'ά-
λογοπαίγνια τ'ό Άνανία, κι' ή
Έύα, κι' ο Γέρο-Άρης, κι' άλλ-
λοι πολλοί που μοι γράφουν σή
μερα για τήν Κυριακή μας. Άλλά
δέν έχω τόπο νά δημοσιεύσω κι'
άλλες έντυπώσεις. Δέν μπορώ νά
γερμω τήν Άλληλογραφία μου μ'
αυτές!

Άς έλθουμε λοιπόν και σ'ε άλλ-
λα, έπίσης σπουδαία. Η Μεγάλη
Έλλάς συγχαίρει πρώτα τ'ή Μυ-
ρίνη για τήν «Όδύνη» της, (άν
και τήν πρόλαβε δ κ. Τέλλος Ά-
ργας, π'ό ήταν έπόμενο νά τ'ό
άφρασε άφ'ό μοι άίχες τόσο με τ'ά
δικά του «Έάν Ζωή και σάν Ό-
μιρον»). Έπειτα με ρωτά παι-
δίον τ'ό όρθό: «μεταφραστική» ή
μεταφράστης, όπως ειπες νά τ'ό
γράφω στή Νέα Έστία; δ άκα-
τηματικός κ. Σίμος Μενάδος. (Της
άπαντά: τ'ό όρθό είναι βέβαια
μεταφράστης» τ'ό συνηθισμένο
δμως είναι π'ό όρθό μ' από τ'ό
όρθό. . .) Και τέλος μοι γράφει
τά έξης, π'όδ πρέπει νά μωδν έ-
δω έλα, ως ένδιαφέροντα και δι-
δακτικά. Λοιπόν:

«Από τ'ά δέκα λάθη σ'ε Πνευμ.
Άσκήσεις που όποδικινούν ή
Άττική Άδύγη και ή Τσούχτρα,
τά μωά . . . δέν είναι λάθη. Και
«Α Πνευμ. Άσκήσεις 509. — Ίνέ-
ποιες είναι τ'ό σωστό. Έτσι τ'ό
έχει και ή Γεωγραφία Κωνστ. Μη-
τροπούλου. Έκτός άν τ'ό παρ'όν
άπό τ'ό γαλλικό Ινέβολι, μ'ό τότε
κινδυνεύουμε νάργηθούμε, κι' άλλ-
λα έλληνικά και νά λέμε κ.χ. πως
τ'ό σωστό δέν είναι Σαρφός αλλά
Samsun

«Από τ'ά δέκα λάθη σ'ε Πνευμ.
Άσκήσεις που όποδικινούν ή
Άττική Άδύγη και ή Τσούχτρα,
τά μωά . . . δέν είναι λάθη. Και
«Α Πνευμ. Άσκήσεις 509. — Ίνέ-
ποιες είναι τ'ό σωστό. Έτσι τ'ό
έχει και ή Γεωγραφία Κωνστ. Μη-
τροπούλου. Έκτός άν τ'ό παρ'όν
άπό τ'ό γαλλικό Ινέβολι, μ'ό τότε
κινδυνεύουμε νάργηθούμε, κι' άλλ-
λα έλληνικά και νά λέμε κ.χ. πως
τ'ό σωστό δέν είναι Σαρφός αλλά
Samsun

«Από τ'ά δέκα λάθη σ'ε Πνευμ.
Άσκήσεις που όποδικινούν ή
Άττική Άδύγη και ή Τσούχτρα,
τά μωά . . . δέν είναι λάθη. Και
«Α Πνευμ. Άσκήσεις 509. — Ίνέ-
ποιες είναι τ'ό σωστό. Έτσι τ'ό
έχει και ή Γεωγραφία Κωνστ. Μη-
τροπούλου. Έκτός άν τ'ό παρ'όν
άπό τ'ό γαλλικό Ινέβολι, μ'ό τότε
κινδυνεύουμε νάργηθούμε, κι' άλλ-
λα έλληνικά και νά λέμε κ.χ. πως
τ'ό σωστό δέν είναι Σαρφός αλλά
Samsun

«Από τ'ά δέκα λάθη σ'ε Πνευμ.
Άσκήσεις που όποδικινούν ή
Άττική Άδύγη και ή Τσούχτρα,
τά μωά . . . δέν είναι λάθη. Και
«Α Πνευμ. Άσκήσεις 509. — Ίνέ-
ποιες είναι τ'ό σωστό. Έτσι τ'ό
έχει και ή Γεωγραφία Κωνστ. Μη-
τροπούλου. Έκτός άν τ'ό παρ'όν
άπό τ'ό γαλλικό Ινέβολι, μ'ό τότε
κινδυνεύουμε νάργηθούμε, κι' άλλ-
λα έλληνικά και νά λέμε κ.χ. πως
τ'ό σωστό δέν είναι Σαρφός αλλά
Samsun

«Από τ'ά δέκα λάθη σ'ε Πνευμ.
Άσκήσεις που όποδικινούν ή
Άττική Άδύγη και ή Τσούχτρα,
τά μωά . . . δέν είναι λάθη. Και
«Α Πνευμ. Άσκήσεις 509. — Ίνέ-
ποιες είναι τ'ό σωστό. Έτσι τ'ό
έχει και ή Γεωγραφία Κωνστ. Μη-
τροπούλου. Έκτός άν τ'ό παρ'όν
άπό τ'ό γαλλικό Ινέβολι, μ'ό τότε
κινδυνεύουμε νάργηθούμε, κι' άλλ-
λα έλληνικά και νά λέμε κ.χ. πως
τ'ό σωστό δέν είναι Σαρφός αλλά
Samsun

«Από τ'ά δέκα λάθη σ'ε Πνευμ.
Άσκήσεις που όποδικινούν ή
Άττική Άδύγη και ή Τσούχτρα,
τά μωά . . . δέν είναι λάθη. Και
«Α Πνευμ. Άσκήσεις 509. — Ίνέ-
ποιες είναι τ'ό σωστό. Έτσι τ'ό
έχει και ή Γεωγραφία Κωνστ. Μη-
τροπούλου. Έκτός άν τ'ό παρ'όν
άπό τ'ό γαλλικό Ινέβολι, μ'ό τότε
κινδυνεύουμε νάργηθούμε, κι' άλλ-
λα έλληνικά και νά λέμε κ.χ. πως
τ'ό σωστό δέν είναι Σαρφός αλλά
Samsun

«Από τ'ά δέκα λάθη σ'ε Πνευμ.
Άσκήσεις που όποδικινούν ή
Άττική Άδύγη και ή Τσούχτρα,
τά μωά . . . δέν είναι λάθη. Και
«Α Πνευμ. Άσκήσεις 509. — Ίνέ-
ποιες είναι τ'ό σωστό. Έτσι τ'ό
έχει και ή Γεωγραφία Κωνστ. Μη-
τροπούλου. Έκτός άν τ'ό παρ'όν
άπό τ'ό γαλλικό Ινέβολι, μ'ό τότε
κινδυνεύουμε νάργηθούμε, κι' άλλ-
λα έλληνικά και νά λέμε κ.χ. πως
τ'ό σωστό δέν είναι Σαρφός αλλά
Samsun

«Από τ'ά δέκα λάθη σ'ε Πνευμ.
Άσκήσεις που όποδικινούν ή
Άττική Άδύγη και ή Τσούχτρα,
τά μωά . . . δέν είναι λάθη. Και
«Α Πνευμ. Άσκήσεις 509. — Ίνέ-
ποιες είναι τ'ό σωστό. Έτσι τ'ό
έχει και ή Γεωγραφία Κωνστ. Μη-
τροπούλου. Έκτός άν τ'ό παρ'όν
άπό τ'ό γαλλικό Ινέβολι, μ'ό τότε
κινδυνεύουμε νάργηθούμε, κι' άλλ-
λα έλληνικά και νά λέμε κ.χ. πως
τ'ό σωστό δέν είναι Σαρφός αλλά
Samsun

«Από τ'ά δέκα λάθη σ'ε Πνευμ.
Άσκήσεις που όποδικινούν ή
Άττική Άδύγη και ή Τσούχτρα,
τά μωά . . . δέν είναι λάθη. Και
«Α Πνευμ. Άσκήσεις 509. — Ίνέ-
ποιες είναι τ'ό σωστό. Έτσι τ'ό
έχει και ή Γεωγραφία Κωνστ. Μη-
τροπούλου. Έκτός άν τ'ό παρ'όν
άπό τ'ό γαλλικό Ινέβολι, μ'ό τότε
κινδυνεύουμε νάργηθούμε, κι' άλλ-
λα έλληνικά και νά λέμε κ.χ. πως
τ'ό σωστό δέν είναι Σαρφός αλλά
Samsun

«Από τ'ά δέκα λάθη σ'ε Πνευμ.
Άσκήσεις που όποδικινούν ή
Άττική Άδύγη και ή Τσούχτρα,
τά μωά . . . δέν είναι λάθη. Και
«Α Πνευμ. Άσκήσεις 509. — Ίνέ-
ποιες είναι τ'ό σωστό. Έτσι τ'ό
έχει και ή Γεωγραφία Κωνστ. Μη-
τροπούλου. Έκτός άν τ'ό παρ'όν
άπό τ'ό γαλλικό Ινέβολι, μ'ό τότε
κινδυνεύουμε νάργηθούμε, κι' άλλ-
λα έλληνικά και νά λέμε κ.χ. πως
τ'ό σωστό δέν είναι Σαρφός αλλά
Samsun

«Από τ'ά δέκα λάθη σ'ε Πνευμ.
Άσκήσεις που όποδικινούν ή
Άττική Άδύγη και ή Τσούχτρα,
τά μωά . . . δέν είναι λάθη. Και
«Α Πνευμ. Άσκήσεις 509. — Ίνέ-
ποιες είναι τ'ό σωστό. Έτσι τ'ό
έχει και ή Γεωγραφία Κωνστ. Μη-
τροπούλου. Έκτός άν τ'ό παρ'όν
άπό τ'ό γαλλικό Ινέβολι, μ'ό τότε
κινδυνεύουμε νάργηθούμε, κι' άλλ-
λα έλληνικά και νά λέμε κ.χ. πως
τ'ό σωστό δέν είναι Σαρφός αλλά
Samsun

«Από τ'ά δέκα λάθη σ'ε Πνευμ.
Άσκήσεις που όποδικινούν ή
Άττική Άδύγη και ή Τσούχτρα,
τά μωά . . . δέν είναι λάθη. Και
«Α Πνευμ. Άσκήσεις 509. — Ίνέ-
ποιες είναι τ'ό σωστό. Έτσι τ'ό
έχει και ή Γεωγραφία Κωνστ. Μη-
τροπούλου. Έκτός άν τ'ό παρ'όν
άπό τ'ό γαλλικό Ινέβολι, μ'ό τότε
κινδυνεύουμε νάργηθούμε, κι' άλλ-
λα έλληνικά και νά λέμε κ.χ. πως
τ'ό σωστό δέν είναι Σαρφός αλλά
Samsun

«Από τ'ά δέκα λάθη σ'ε Πνευμ.
Άσκήσεις που όποδικινούν ή
Άττική Άδύγη και ή Τσούχτρα,
τά μωά . . . δέν είναι λάθη. Και
«Α Πνευμ. Άσκήσεις 509. — Ίνέ-
ποιες είναι τ'ό σωστό. Έτσι τ'ό
έχει και ή Γεωγραφία Κωνστ. Μη-
τροπούλου. Έκτός άν τ'ό παρ'όν
άπό τ'ό γαλλικό Ινέβολι, μ'ό τότε
κινδυνεύουμε νάργηθούμε, κι' άλλ-
λα έλληνικά και νά λέμε κ.χ. πως
τ'ό σωστό δέν είναι Σαρφός αλλά
Samsun

«Από τ'ά δέκα λάθη σ'ε Πνευμ.
Άσκήσεις που όποδικινούν ή
Άττική Άδύγη και ή Τσούχτρα,
τά μωά . . . δέν είναι λάθη. Και
«Α Πνευμ. Άσκήσεις 509. — Ίνέ-
ποιες είναι τ'ό σωστό. Έτσι τ'ό
έχει και ή Γεωγραφία Κωνστ. Μη-
τροπούλου. Έκτός άν τ'ό παρ'όν
άπό τ'ό γαλλικό Ινέβολι, μ'ό τότε
κινδυνεύουμε νάργηθούμε, κι' άλλ-
λα έλληνικά και νά λέμε κ.χ. πως
τ'ό σωστό δέν είναι Σαρφός αλλά
Samsun

«Από τ'ά δέκα λάθη σ'ε Πνευμ.
Άσκήσεις που όποδικινούν ή
Άττική Άδύγη και ή Τσούχτρα,
τά μωά . . . δέν είναι λάθη. Και
«Α Πνευμ. Άσκήσεις 509. — Ίνέ-
ποιες είναι τ'ό σωστό. Έτσι τ'ό
έχει και ή Γεωγραφία Κωνστ. Μη-
τροπούλου. Έκτός άν τ'ό παρ'όν
άπό τ'ό γαλλικό Ινέβολι, μ'ό τότε
κινδυνεύουμε νάργηθούμε, κι' άλλ-
λα έλληνικά και νά λέμε κ.χ. πως
τ'ό σωστό δέν είναι Σαρφός αλλά
Samsun

«Από τ'ά δέκα λάθη σ'ε Πνευμ.
Άσκήσεις που όποδικινούν ή
Άττική Άδύγη και ή Τσούχτρα,
τά μωά . . . δέν είναι λάθη. Και
«Α Πνευμ. Άσκήσεις 509. — Ίνέ-
ποιες είναι τ'ό σωστό. Έτσι τ'ό
έχει και ή Γεωγραφία Κωνστ. Μη-
τροπούλου. Έκτός άν τ'ό παρ'όν
άπό τ'ό γαλλικό Ινέβολι, μ'ό τότε
κινδυνεύουμε νάργηθούμε, κι' άλλ-
λα έλληνικά και νά λέμε κ.χ. πως
τ'ό σωστό δέν είναι Σαρφός αλλά
Samsun

«Από τ'ά δέκα λάθη σ'ε Πνευμ.
Άσκήσεις που όποδικινούν ή
Άττική Άδύγη και ή Τσούχτρα,
τά μωά . . . δέν είναι λάθη. Και
«Α Πνευμ. Άσκήσεις 509. — Ίνέ-
ποιες είναι τ'ό σωστό. Έτσι τ'ό
έχει και ή Γεωγραφία Κωνστ. Μη-
τροπούλου. Έκτός άν τ'ό παρ'όν
άπό τ'ό γαλλικό Ινέβολι, μ'ό τότε
κινδυνεύουμε νάργηθούμε, κι' άλλ-
λα έλληνικά και νά λέμε κ.χ. πως
τ'ό σωστό δέν είναι Σαρφός αλλά
Samsun

«Από τ'ά δέκα λάθη σ'ε Πνευμ.
Άσκήσεις που όποδικινούν ή
Άττική Άδύγη και ή Τσούχτρα,
τά μωά . . . δέν είναι λάθη. Και
«Α Πνευμ. Άσκήσεις 509. — Ίνέ-
ποιες είναι τ'ό σωστό. Έτσι τ'ό
έχει και ή Γεωγραφία Κ

στέλνεις μόνο που πρέπει να έχεις και ψευδώνυμο) Δωδοναίων (Ελαδα, εδαριστά) Φρόνιμο Ζεζάνιο (χαίρω πολύ) λυσόχαρτο και λ/μόν επίταξης έκτακτα) Αδάμ (διπλόκο στη διάθεσή σου δρ. 2,40) Έλλάδα των Ονείρων (διπλόκο στη διάθεσή σου δρ. 4,50) Γλυκερία Χαρογγή (έκτακτα) Ήρωα του Μέλλοντος, Νυκτολούδο κλπ. κλπ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 16 Μαΐου, δαπανήσα στο έρχομενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
(ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 232 Διαγωνισμού.)
Αι λύσεις δεσφαί μέχρι 21 Ιουλίου.)

361. Λεξιγράφος

Μπορείς να σχηματίσης Γνωστό μας βασιλιά 'Απ' τή Μυθολογία, 'Αλλάς εν συγκολληθήσῃ Δυό μόνο θηλυκά: 'Αρθρο κ' άντωνυμία. 'Αρίων

362. Στοιχειόγραφος

Στη δουλειά σου χρησιμοεύω Και στο χέρι με κρατείς. Μ' άν μου έύσης τό κεφάλι, Σ' όποια ράφια θά με βοήθ. Λιλιάννα

363. Διπλούς Μεταγραμματισμός

'Αγαίου θεού την κεφαλή Διγάκι την άλλαζω Κι' άπορώτα ένα επιστο Γερό κατασκευάζω. Μά όταν τό ίδιο θέλησα Νά κάω και ο' αυτό, Μά άπορία άντίκρουσα Κι' άλλον άρχοτό θεό! Βιζαντινό 'Αστρο

364. Αναγραμματισμός

(ρυκτό ποδ τό γνωρίζεις, 'Αλλά μ' ένα λυμβόα τάρα, Τεχνικ' αναγραμματίζεις Κι' έχεις της 'Ελλάδος χώρα. Ταπεινό Κουκάκιμο

365. Ψαροκόμμαλον

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντικατασταθούν οι άστειρ-σχοι διά γραμμάτων όστε νάνα-γινάσκο. ται κατά σειράν: μαλά-κιον, νήσος του Αιγαίου, άρχαλος βασιλεύς, πόλις της Ρωσίας, βα-σιλεύς των Έβραίων, μικρός λι-μήν, βασιλεύς της Κρήτης, ά-νεμος. Χανουμάκι

366-370. Μαγικών Γράμμα

Τη άνταλλαγή ενός γραμματός εκάστης των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, νά σχηματισθούν άνευ αναγραμ-ματισμού άλλαι τόσαι λέξεις: δέμα, μικρός, πόλις, σήμα, χαρά. Γαλλίνας Οδρανός

371. Διπλό Κεφάλι

άχνός, Κύρος, ένος, έν, ύλη, πτόρος. Είς τας λέξεις ταύτας νά προ-σθεθῇ από έν γράμμα ός κεφα-λή, όστε νά σχηματισθούν άλλαι τόσαι λέξεις, ταχτικά των όποιων νάποτελούν ζώον. Δ. Π. Κ.

372. Έπιγραφή εν Τριπλήσ

Ακροστιχίδος

* * * * * Τά τρία πρώτα γράμμα-τα έκαστης των κάτωθι ζητουμένων λέξεων νά τε-θούν κατά σειράν εις την όθειν των άστερισκων, * * * * * όστε νά σχηματισθῇ 'Ε-πιγραφή της όποιας ζη-τείται ή λύσις: * * * * *

- 1, Υγρόν του σώματος 2, Σκεβος οικιακόν και άγώνισμα 3, Πόλις της Γερμανίας 4, Θεός αιγαιός 5, Σύνηδες ρευστών ριγών 6, Νήσος του Αιγαίου 7, Πόλις του Πόντου 8, Ηρώς άρχαία τραγωδίας. Κίβρι

373. Φωνηεντόλιον

δμνς - - γδρς - ντρνς - - γκτρς Γ. Θ. Δανιέλης

374. Γράφος

με	με	αβ	αβ	Ρός.
με	π/ας	με	αβ	αβ
με		αβ	αβ	

* Αγγελος Δάφνης

Διά τους Γαλλομαθείς

375-379. Lettre Magique

Remplacez une lettre á cha-
quun des mots si-dessous par
une autre, partout la même,
et formez sans anagramme
cinq autres mots:
ciel, père, latin, sort, fois.
Βόσπρος

380. Sans Voyelles

Les-hns crrpts-fnt-ls-hns-ms
Πάτερ-Παχούμιος

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκησ. του φύλ. 10

- 13. 'Αρίστιππος ('Αρης, τί, πός). — 134. 'Αγιος (α, Γή, ός).
- 135. Πορτα-χόρτα. — 136. 'Ο-ρος-δρος. — 137. Ούν άν λάβης παρά το μη έχοντος. — 138.
- ΑΚΤΙΟΝ 139. Γαργαλιόνοι (γ, ΚΥΡΟΣ άγγα, λαν, οί.) — 140. ΤΡΙΣ ΟΜΗΡΟΣ (Οίος, Μέ-ΙΟΣ λος, 'Ημερος, Ρούς, ΟΣ
- 141. 'Η Λεβαδεία είναι πόλις. (είλε, βα διά ήν έπ' ολ' ής.) — 143. L'anie est le cheval du pauvre. — 144. L'absence d'un y, autrement son nom serait poule.

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879—1893) από τους έκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν ακόμη μόνον οι έξις πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος και 19ος. Έκαστος τόμος δρ. 25, ταχυδρομικός δε άποσταλλόμενος δραχ. 28,50 διά τό 'Εσωτερικόν και δραχ. 35 διά τό 'Εξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894—1926) υπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τό-μοι, 33 έν όλω. Έκαστος τόμος άρραφος δρ. 80 και ραμμένος δρ. 85. Ταχυδρομικά τέλη έκά-στον τόμου προσθετά εις τας άνω τιμάς: Διά τό 'Εσωτερικόν δραχ. 5 ό άρραφος και δρ. 15 ό ραμμένος, διά δέ τό 'Εξωτερι-κόν δρ. 28 είτε άρραφος είτε ραμμένος.

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ
ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

('Από τους εν παρενθέσει άριθμούς, ό πο-στός είναι τά ταχυδρομικά του 'Εσω-τερικού και ό δεύτέρος του 'Εξωτε-ρικού.)

- 'Αδελφάκια μου, δρ. 17,50 / 5,50 και 7,50.
- Αναδυομένη, δρ. 20 / 6 και 8,50.
- Φεακρον, Τόμος Β' δρ. 25 / 6,50 και 9 / Τόμος Γ' δρ. 20 / 6 και 7,50.
- Ίσαβέλλα, δρ. 25 / 5 και 7 / Κανός Δρόμος, δρ. 12,50 / 5 και 7 / Καλός Δρόμος, δρ. 8,10 / 5 και 7 / Κόκκινος Βράχος, δρ. 17,50 / 5 και 7 / Κόκκινος και Κοκκός, δρ. 20 / 6,50 και 8,50 / Κομωδία του 'Αριστέϊου, δρ. 4 / 4 και 15 / Μαρτυρία Στέφα, δρ. 15 / 5,50 και 7,50 / Μπυρική, δρ. 5 / 4,50 και 6 / Παλιών Φεακρον, Δύο τόμοι, έκαστος δρ. 15 / 5,50 και 7,50.
- Πετρές στον 'Ηλιο, δρ. 15 / 5 και 7 / Πλούσιοι και Φτωχοί, δρ. 30 / 6,50 και 9 / Στάχτα και Παπαρούνες, δρ. 15 / 6 και 8 / Στέλλα Βιολάντη, δρ. 12,50 / 5 και 7 / Τερέζα Βέρμα-Δακτύλα, δρ. 20 / 5,50 και 7,50.
- Τίμοι και 'Ατμοί δρ. 30 / 6,50 και 9 / Τριή του 'Αδελφού, δρ. 30 / 6,50 και 9 / Τυχεροί και 'Ατυχοί δρ. 30 / 6,50 και 9 / 'Ο Έρραξ με τους Κόκκινους Κρί-νους δρ. 25 / 6,50 και 9 / 'Η Τρίτοση Γυναίκα, δρ. 25 / 6,50 και 9 / La Mauvaise Voie, Μεταφράσις του 'ΑΚακού Δρόμου δρ. 12 / 5 και 7 /

ΜΙΚΡΑΙ ΗΓΓΕΔΙΑΙ

Από 1 έως 10 τό πολύ λίξεις με άπλά στοιχεία δρ. 6 (τό άλλοθιον τιμάρια) Πέραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέ-ξι, με παρτέα δε στοιχεία λεπτά 70 και με κεφαλαία δρ. 1

'Ο χαριστός στίχος δρ. 3, 'Η προσληρωμή είναι έκπαιρητήν.

[ΚΖ — 492] Ηλιόβλαση, Ανδροπέδα, 'Αλεη, Νό-λο, Καρμαλίτσα, Έδα, Γλωύ Χαμό-γελος, Παύλ της 'Ολυμπίας, Άέλια, 'Ενα σος τετραδίοσι οσσητή γιοσθή για μένα. Δίσις: (ΚΖ — 317) Φαρόζο

[ΚΖ — 493] Ανεπίσημο Έδύνη, Έλαξος γράμμα: Βασιλάσος στις Παπαρούνες, Γιού-λι 'Ανθ, 'Αρη, Άέλια, Άλιάντα, Γιού-Γιού, άνταλλάσσομε τετραδίοσι; 'Αν νύ σταίτασι: κ. Ζερβόν, όδός Ζαχα-ρίτσα 40, 'Αθήνας (διά 'Ινδιάνων).

[ΚΖ — 494] ΙΝΔΙΑΝΑ

Ναι, ήμουνα, Τρελή Πεταλούδιτσα. Έθ-γορησθ' ίδιον έπιτυχίαν εις άνακαλώσεις 'Αρσάσις. Τσούκα

[ΚΖ — 495] Δέν άλλαζω Μ. Μυστιά, όστε άλλο-ο γραφά. Προτεινόντας, θεομά εδχαρι-στό. 'Ιδιαίτερα τή Νεφέλα για τήν ήφη. Λιλιάντα

[ΚΖ — 496] ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΠΑΜΑΤΩΝ ('ΑΘΗΝΑΝ)

Προκλήσσομε διαγωνισμόν άγράφων καρ-τών. Συμμετοχή μονόδραχμας, προσθε-μία δίμηνος. Βραβεία 3. Δίσις: Παπαδό-πουλον, τέμμα Παπταίων, έναντι Γαλλικής Σχολής, 'Αθήνας.

'Η τών διαγωνισμών: Σκερτζέζο

(ΚΖ — 497)

Άέλια, Σκανδαλιάρη, θεομά εδχαρι-στό (καλοστερησσομα). Λοιπόσι παρα-πέμψα στην (ΚΖ — 88) εδχαριστήν θερμ-μίας. Νάρκισσος

[ΚΖ — 498] Τζέκυ Κούγκαν, Σόλβαϊν, άνταλλά-σσομε κάρτες: Βάν Μίττεν

[ΚΖ — 499] Μυρίνη, Άλιάντα, Βασιλάσσο στις Παπα-ρούνες, Μηλολόδη, Νάρκισσος, Είσι, Νόδη, Γιού-Γιού, νά περιμένε ένα σος τε-τραδίοσι: Σύσταση: (ΚΖ — 105).

Άδρα του Έδύσινου

(ΚΖ — 500)

Με τήν ένουσίμ μου όλον τών Διαπλά-σσομο θά τόν πάσις ταταρτζέζο πυ-ρετός! ΚΟΛΑΚΥΘΟΠΟΡΟΣ, ΑΞΕΡΟ ΑΡΑΒΑΚΙ

[ΚΖ — 501] Τζοκόντα μου, χίλις ειλκρινείσι εδχαύ-λες σου εδχαίτη ής. Ζιλοστέτα σου.

[ΚΖ — 502]

Γιούλι 'Ανθ, Νάρκισσος, Βασιλάσσο στις Παπαρούνες, Μυρίνη, 'Αρη, Χίσιν, Φατίνα, Κιλιόσσορη, Μανόλα, άνταλλάσσομε τετραδίοσι: Δίσις Άνιόλ Γαίη, Κερκίρας 40, 'Αθήνας. Κλαίρη, Τζοκόντα

[ΚΖ — 503]

Διαπλάσσομοσι, Διαπλάσσομοσι, ό ΑΡΟΙ άπεράσσοσε νά κατέβη στο Δημοψήφισ-μα του 1927 με τό ψευδώνυμον ΠΙΣΤΙΣ ΠΑΤΡΙΣ βασίζόμενος στην σύγκριτά σος προτίμησι και ύποσθηρί των φίλων του.

ΑΒΟΣ ΠΙΣΤΙΣ ΠΑΤΡΙΣ

[ΚΖ — 504]

ΤΖΟΚΟΝΤΑ, δεχθήτε χίλις δόδωθρες εδ-χες από τόν: Έδωτάτσο Δαφνομήλη

[ΚΖ — 505]

Η ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΒΟΥΓΑΡΟΚΟΝΤΩΝ εδχαίτη στην ΤΖΟΚΟΝΤΑ χρονια πολλά.

[ΚΖ — 506]

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΒΟΥΓΑΡΟΚΟΝΤΩΝ Ην δεχνάτε τών (ΚΖ — 428) διαγωνι-σμών μας.

'Ο τών διαγωνισμών: ΑΖΑΝ

[ΚΖ — 507]

Παίδια ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΣ, μή ήφησ άν ποδ χαρίσσοτε θά είμαι εδχρησόμενος.

ΑΒΑΡΟΝ ΤΩΝ 21

[ΚΖ — 508]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΤΙΤΑΝ,, Γνωθόμενος άρχαριστίων προόδου έτελέ-γη ΠΡΟΒΟΣ: ΑΤΙΑΣ. ΑΝΤΙΠΡΟ-δρος: ΠΡΑΚΙΝΗ. Βεουλγαροκόντων, άποδοκιμάζομεν τό άνορη σας όπως και ό 'ΕΡΜΗΣ.

[ΚΖ — 509]

ΔΟΣΑΣΜΕΝΗ ΚΡΗΤΗ

ΤΜΗΜΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΙΩΝ

Ιοριφόντα άντιπροσώποσι: 'Αθησών Δάβραρον του 21. Βόλου: Φραγκί-σος — Κέρη της 'Ιόνης, Ξανθό Κρη-τικεπούλα, έρχεσσο στο Σόλλογό μας: ΤΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΙΩΝ: ΖΗΛΕΜΕΝΟ ΚΑΙΤΡΟ

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Προσκηρόσομεν διαγωνισμόν άγράφων καρτών (ήδη σποσών νινητοταράσσο). Συμ-μετοχή διδραχμας. Βραβεία έξιλα: 1) Πα-ραιοπούλας, 'Οδός του Φθένσοσ, (Μι-κρός Αδρόσοσ). Άήης προθεσμίασι 15 Ιου-νίου.

ΤΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ:

ΤΙΜΗΜΕΝΑ ΙΟΑΚΙΑ

Στό έξις Δίσις Σόλλογόσι: Άλιθιν Βα-καλάσσο, όδός Ν. Τσακίρη 'Ηράκλειον Κρήτης.

[ΚΖ — 510]

Στην (ΚΖ — 462) άγγέλιον μου χέχασσα νά σημειώσω ότι δεχόμαι άπανηθήσις με-χρι τέλοσι Ιουνίου στην Δίσις: Κυριάσοσ 7, 'Αθήνας.

ΓΙΝΟΣ ΒΟΥΓΑΣ

[ΚΖ — 511]

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ Διαγωνισμόν παρατεινόμεν επί δεκαπεν-θήμερον, Δάρα: 1/ Ταυτά Δωρο-φικήσ 'Αντιγραφή της κάρτας, 2/ Ο' 'Α-θλιοι, 3/ Ροβήσοσ ό Κατακτητής. Προσπί-θά κληροσσομε δύο κάρτες: Δάρα έξιλα

'Ο Πρόεδροσ: Τσέκυ Κούγκων

[ΚΖ — 512]

Προσκηρομένη Μενασθηριώτιτσοσ, χρονια πολλά για τή γιορτή σου. Δια-πλάσσομοσι-εσ, άλληλοσσομα, άνταλ-λάσσομε τετραδίοσι. Δίσις (ΚΖ — 63), ΤΖΕΚΥ ΚΟΥΓΚΑΝ

[ΚΖ — 513]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΙΚΡΟΠΗΡΙΩΤΩΝ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ: Βρα-βείοι Γιων Βούγαν. Στείτε ταχυδρομ.

[ΚΖ — 514]

Η ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ διά τών γυ-μνασίων της ποδ έχει διατερεί παν-τό. άνεκαλίσει ότι, δύο συνεννοημένοι: ΚΟΜΗ ΔΟΡΙΚΟΝΥΡ και ΙΟΡΑΟΣ ΤΖΕΡΑΡ, 86-λον νά εδιδάσσοσι εις τους σόλλογόσι: ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΤΩΝ και ήμάν άντιποήσοσι με κομιά διαδρόσι. Παρακαλούνται λοιπόν νά είναι ποδ ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΟΙ εις τας ένερ-γείας των, ατόσ και κάθε άλλος!...

ΠΡΟΣΟΧΗ λοιπόν από τή ΣΥΝΤΡΟ-ΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ. Είσιμ ΚΛΑΗ ειή άλλα ΦΟΒΕΡΗ εδχαρά! ! !

[ΚΖ — 515]

Ανεμώνη του Βουνοσ, άνταλλάσσομεν κάρτες: Στείτε πρώτη, Δίσις μου: 'Ο-δός Αίόλου 32, Παλιών Φεακρον.

Λαυκή Γαρδένια

[ΚΖ — 516]

Αγαπημένεσ μου Τζοκόντα και 'Προ-γένη, για τή γιορτοόλα σας δεχθήτε και από τήν Κλαίρη χίλις εδχες.